

Spominjajmo se v molitvah rajnih! Kratke tedenske novice

Smrt najstarejše župljanke v Razboru pri Slov. Gradcu. Milo so zadoneli zvonovi na gori Sv. Uršule in sporočali žalostno vest, da je zaspala v Gospodu naša najstarejša župljanica Marija Jug, p. d. stara Varjanšekova mama, v 90. letu starosti. Umrla je prvo nedeljo v novembru. Rajna je bila malokdaj bolna, samo vid ji je zadnja leta opešal. Naj ji bo lahka zemljica, sinovom in ostalim sorodnikom pa naše sožalje!

Dva starčka umrla pri Sv. Jurju v Slov. goricah. Dne 4. novembra smo pokopali 81letnega Konrada Črnčiča, bivšega dolgoletnega vinčarja, sedaj občinskega reveža, ki ga je smrt rešila trpljenja. Dne 8. novembra smo pa položili k večnemu počitku 75letnega Jožefa Simoniča, dolgoletnega majarja na raznih posevkih. Nazadnje je bil devet let na žvajkerjevem posestvu. Bil je tudi dolgoleten naročnik »Slov. gospodarja«. Zapustil je žalujčo ženo, dve hčerki in osem vnukov. Po dolgoletnem delu in prestanem trpljenju jima bodi slovenska zemljica lahka — žalujčim pa naše sožalje!

Krščanski mož-tretjerednik umrl. Martijan Zelenko v Novi Krčevini pri Vurbergu se je v zadnjih dneh rožnovenskega meseca preselil v boljšo domovino, ki si jo je zaslužil z lepim krščanskim življenjem in s potrpežljivim prenašanjem bolezni, ki ga je že več mesecev prilepala na bolniško posteljo. Radi svoje uglednosti je bil tudi v raznih odborih, tako n. pr. pri občini itd. Naj uživa bogato plačilo za svoje dobrote — ostalim domačim pa naše sožalje!

V spomin vzornemu živinorejcu. Dne 14. novembra je bil v špitališču pri Konjicah ob častni udeležbi pokopan Jurij Zidanšek, posestnik in cerkveni ključar. Pokojnik je gospodaril na posestvu Štrange skozi 54 let. Bil je skrben in varčen gospodar, ki se tudi v časih boljših konjunktur ni spuščal v nepotrebne izdatke. Tako se mu je posrečilo povečati in izboljšati posestvo po nasvetu kmetijskih strokovnjakov. Na gozdi je pazil kakor na zenico svojega očesa, brez najhujše sile ni podrl drevesa. Največjo skrb in brigo pa je posvetil živinoreji, do katere je že od mladosti imel največje veselje. Da bi se živinoreja bolje počutila, je uredil hlev in gnojišče. Gledal je, da je bila živina vedno dobro nakrmljena in negovana. Ni bil od onih živinorejcev, ki skušajo pri krmljenju prištediti, ampak od onih, ki skušajo čimveč krme spraviti skozi živalsko telo. Gledal je na pravočasno košnjo krme, najboljše seno je spravil za teleta in krave po porodu, otavo pa za krave mlekarice. Krmljenje je stalno nadzoroval in tudi sam oprtal koš in nosil skupaj krmo za polaganje. Javno je, da je s tem v živinoreji dosegel najlepše uspehe. Ves čas gospodarjenja je držal dobre plemenske bika. Ko je še okrajni zastop nabavil plemenske bika iz Gornje Štajerske, je tudi njemu zaupal vsakokrat po enega. V zadnjih desetih letih pa sta postala bika originalca »Jokle in »Mihle« na daleč znana in je njuna kri danes razširjena skoro v vseh živinorejskih organizacijah slovopšenične pomurske pame. Posebno dobre komade je držal v hlevu tudi

do štiri, pet let za plemenjenje in tako izkoristil dobre lastnosti bika za izboljšanje živinoreje v svojem okolišu. Omeniti je treba, da je Jurij Zidanšek v letih pred svetovno vojno vzgajal tudi krasne plemenske kobile, od katerih je dobival diplome in odlikovanja. Tedaj je sejal veliko lucerne, medtem ko je za govedo po lapornatih in strmih legah svojega posestva imel med skromno travico razširjeno esparzeto, ki tukaj dobro uspeva. Veselje do živine je bila glavna poteza njegove miselnosti. To veselje je skušal prenesti tudi na otroke, ki jih je včasih za nagrado, včasih za tolažbo vodil v hlev, razkazujoč lepa teleta in vzbujal zanimanje za lepo živino in nje dobro nego. Toliko je visel na lepi živini, da je zadnja njegova pot, ko je že komaj hodil, bila v hlev. Večkrat mi je rekel: »Kako rad bi jaz živinorejcem povedal, naj živine ne trpinčijo in ne tepejo ter da naj lepo ravnaajo z njo. Živina je hvaležna.« Ko je njegov sin, načelnik v p. g. inž. Josip Zidanšek pri nekem predavanju v bližnji vprašal poslušalce, o čem naj govori, so mu poslušalci rekli: »Povejte nam, kako vaš oče gospodaril!« Na takem glasu je bil pri narodu rajni Jurij Zidanšek kot preudaren gospodar in odlični živinorejec. Tak vzoren živinorejec zasluži, da se ga spominimo v našem listu, katerega naročnik je bil nad 50 let. Vsi, ki smo ga poznali, se bomo radi spominjali te močne kmečke osebnosti, a živinorejci ga bomo ohranili v spominu kot svojega vzornika in mu skušali slediti v izboljšanju naše živinoreje. — Rajni naj počiva v miru, žalujčim pa izrekamo naše iskreno sožalje!

Smrt zavednega moža. V Markečici v župniji Čadram je 13. novembra po kratki bolezni umrl Anton Kolar, p. d. Vouk. Pokojnik je bil dober gospodar, zavedan katoličan, politično vedno ob strani slovenske krščanske stranke ter je bil tudi dolgo let občinski odbornik. Pokopan je bil ob obilni udeležbi ljudstva in celotnega občinskega odbora 15. novembra na farnem pokopališču v Čadramu. Ob odprtem grobu se je v imenu vseh v zelo ganljivih besedah od pokojnika poslovil g. duhovni svetnik Franc Hohnjec, župnik v Čadramu. Staremu zvestemu naročniku »Slov. gospodarja« želimo večni mir in pokoj, preostalim, ki jih je smrt pokojnika hudo zadela, pa izrekamo naše sožalje!

Smrt uglednega cerkvenega ključarja. Na martinovo, 11. novembra, so se hitro po pogrebu Antona Zemljica, kmeta iz Radenc, zopet oglašili zvonovi pri Kapeli in naznanjali župljanom žalostno vest, da se je nepričakovano poslovil od njih Jakob Bratkovič iz ugledne hiše Bratkovičeve v Turjancih, ki je dala lavantinski škofiji tudi izvrstnega g. duhovnika Franca Bratkoviča, bivšega župnika pri Negovi, sedaj v pokopju istotam. Da je to stara, globoko verna, krščanska družina, priča že to, da je bil oče sedaj umrlega nič manj ko 45 let cerkveni ključar, po njegovi smrti leta 1913. pa so to častno službo župljani z g. župnikom vred zaupali sinu Jakobu Bratkoviču, ki je to službo nadvse vestno opravljal do smrti. Komaj pred petimi tedni je še

Uradna preiskava je dognala, da so pri prvem napadu na Bitolj sodelovala italijanska letala. Italijanska vlada se je pri naši vladi opravičila, ker da so prišla njihova letala nad Bitolj nenamoma in po pomoti. Italija je pripravljena plačati nastalo škodo.

Tuja letala so priletela 17. novembra okrog štiri zjutraj nad Bitolj in Kičevo. Radi naše protiletalske obrambe so odvrгла bombe samo v okolici Kičeva. Človeških žrtev ni bilo.

V Črni gori se je zaletelo neko angleško letalo v pečine in se razbilo. Naši kmetje in obialstva so našla razvaline in štiri mrtve Angleže.

Bolgarski kralj Boris je bil te dni v avdienci pri kancelarju Hitlerju. — V Sofiji je italijanski poslanik sprejel prof. Cankova. Zadržala sta se dalj časa v razgovoru.

Pri Salzburgu so se sestali Hitler in sunanji ministri Nemčije, Italije in Španije.

O skupnem vojnem vodstvu glede položaja na Grškem so se vršila v Inomestu posvetovanja med nemškim maršalom Keitelom in italijanskim maršalom Badoglio.

Na obletnico sankcij proti Italiji je v ponedeljek imel daljši govor Mussolini.

Romunski ministri predsednik general Antonescu se je mudil sredi minulega tedna v spremstvu zunanjega ministra v Rimu pri Mussoliniju in italijanskem zunanjem ministru. Antonescu je bil tudi v avdienci pri kralju in papežu. General Antonescu bo obiskal v bližnji bodočnosti tudi še Berlin.

Romunija je izvedla z zakonom od 15. novembra demobilizacijo celokupne vojske na kopnem, na morju in v zraku. — Prav tako je izšla v Romuniji odredba, da sme vlada zasedati vsa stanovanja, to se pravi, da se noben prebivalec ne more protivit, če mu oblast naseli v stanovanje po potrebi prizadete, ki so ostali brez strehe.

V francoski pokrajini Lorena, katero so zasedli Nemci, so dobili Francozi in francosko govoreči tuji izbiro, ali se preselijo v Francijo ali na Poljsko.

Egiptskega ministrskega predsednika Hasana Sabri pašo je smrtno zadela 14. novembra kap v parlamentu, ko je čital prestolni govor kralja Faruka ob priliki otvoritve zasedanja parlamenta.

Iz nekake mehiškega pristanišča so odšle štiri nemške trgovske ladje, napolnjene z živimi. Tri so se kmalu vrnile nazaj v pristanišče, četrto pa je nemška posadka sama potopila. Vznemirjali so jih angleški rušilci, ki tam križarijo.

V ameriških političnih krogih izjavljajo, da bo prišlo prej ali slej do prekinitve odnošajev med Združenimi državami in Nemčijo.

Slam, Anglija in Zedinjene države so tik pred sporazumom, s katerim se omenjene države vežejo na skupno sodelovanje proti Japonaki.

Kitajske neredne čete so prekoračile 15. novembra mejo francoske Indokine in so prodrele 90 km daleč. Francoske voje sile so prisilile te kitajske neredne čete k umiku.

s težavo dobil službo občinskega stražnika z nekaj sto dinarji mesečne plače.

115 let stari Črnogorec še z zobmi tare orehe. Najstarejši Črnogorec je najbrž Petruš Jovčević, ki šteje zdaj že 115 pomladi. Veliko večino svojega življenja je preživel kot pastir po gorskih samotah, zaradi česar tudi zdaj ne ljubi družine. Vkljub visoki starosti najrajši kar sam hodi okoli, čeprav je že močno gluhi in tudi vidi že slabo. Zato pa ima imenitne zobe, ki so tako trdni, da še danes z njimi kot 115 letni starček z lahkoto tare najtrše orehe. Zobozdravniki take zobe lahko le občudujejo, privoščijo jih pa najbrž nikomur.

5,20 m visoka kornuza je zrastle v vasi Sikirevi v okolici Sremske Mi-

omotil, a on je obležal, da bi nasprotnik spjel. Rana je bila sicer precej grda, a to ga ni oviralo v nadaljnji ježi. Blisk je stal poleg njega. Na vratu je imel rano, ki je precej močno krvavela. Erik jo je skrbno zavezal.

Mladenč je izgubil dragocene trenutke, toda ne brez uspeha. Zdaj je našel Marijino sled: lopovi gotovó zasledujejo njo. Previdno je nadaljeval pot.

Ožina je bila dolga in preden je Erik prispel do konca, ga je zalotila noč. Če ni hotel zabloditi, je moral prenočiti tu.

Pod neko skalo je našel primeren prostor. Blisku je dal zadnji obrok ovsa. Zase ni imel ničesar. Sklenil je, da bo ustrelil divjega zajca in ga spekel na ognju. Pogledal je samokres: prazen je bil. V boju z banditi je bil izstrelil vse naboje. Zdaj je bil tako rekoč brez orožja.

Noč je počasi potekala. Erika je bolela rana, mučil ga je glad in mraz in ni mogel spati. Mistil je na Marijo, na nevarnost, ki ji preti, in je nestrpnost pričakoval jutro.

Ko je zjutraj jezdil iz ožine in iskal sled za banditi, je na jezo in žalost ugotovil, da niso prenočevali, ampak jezdili dalje brez oddiha. Tako je razdalja med njim in lopovi narasla. To pa ga ni potrla. V naglem diru se je pognal za lopovi.

17.

Marija je opazila, da starček venomer išče neko stozo, potem pa gre dalje majaje z glavo. Nazadnje se je ustavil v ozki dolini.

»Tu je taborila karavana zlatokopov,« je dejal. »Zdaj že ni nobenega sledu.«

»Ali je bil tudi Abraham Linscott zlatokop?« je vprašala Marija.

Stari je preslišal vprašanje in tiho nadaljeval:

»Seveda ne more biti sledu. Saj je bilo pred štiridesetimi leti.«

Pod orjaškimi smrekami so se utaborili. Indijane je zanetil ogenj. Ko so poskrbeli za mezge, so posedli okrog ognja in povžili skromno večerjo. Potem je dejal stari Lavrencij:

»Marija, zdaj ti bom povedal, kako sem živel s tvojim dedom in kako je on umrl.«

»Oprostite, da prej nekaj pripomnim!« se je oglasila Marija. »Jaz ne razumem vsega. Včasih govorite v nekem tujem jeziku.«

»Da,« je odgovoril starček. »Jaz sem Nemec. Doma se nisem počutil dobro, ker nisem hotel ostati kmet. Mikal me je novi svet, o katerem sem slišal, da je bogat na zlatu. V Nemčijo so prišle vesti o bogatih zlatih poljih v Kaliforniji. Nisem vzdržal dalje. Poslovil sem se od staršev, bratov, sester, prodal svoj del posestva in se podal v Ameriko. Prišel sem v Kolorado. Tu sem se pridružil trumi zlatokopov, ki so bili namenjeni čez Nevado v Kalifornijo. To so bili ljudje od vseh vetrov. Nekateri so še žene privedli s seboj. Med njimi so bili: Amerikanci, polkrevni, Mehikanci, Francozi, Italijani in